

LBRIS

We know
books

MARTHA HALL KELLY

FLORILE SOARELUI

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA COJOCARU

LITERA
București

LBRIS

We know
books

PARTEA ÎNTÂI

*Capitolul 1***Mary Woolsey**

Charleston, Carolina de Sud
1859

Nimeni nu bănuia ce ducea băiatul cu părul blond în căruța pe care un ponei nărăvaș o trăgea pe străzile din Charleston.

La invitația pastorului Cox, venisem pentru două zile împreună cu mama și cu sora mea, Georgy, la Biserica Africană Liberă, în Carolina de Sud. În dimineața precedentă ne făcuserăm plimbarea obișnuită, trecând pe lângă vile și palmieri, într-o atmosferă plăcută și rafinată, pentru care meritase să lăsăm pe masă cărțile de joc ale mamei.

Doamna Charles Woolsey, Brevoort Place nr. 8, New York City.

Nimic nu ne atrăsese atenția în mod neplăcut, însă fiecare chip negru pe care-l întâlniserăm sau care ne salutase din prag amintea de sclavia dură în care trăiau acei oameni, întărindu-ne hotărârea de a continua lupta.

Pe când ne întorceam de la slujba de duminică, bucurându-ne de mirosul liliacului indian, pe lângă noi a trecut băiatul blond, în căruța trasă de ponei. Era îmbrăcat cu cămașă albă și cu niște pantaloni de toate zilele. Roata din spate a căruței, gata să cadă, lovea puternic ori de câte ori se învârtea, motiv pentru care căruța nu se deplasa cu o viteză mai mare decât a noastră.

– Cred că ne-am rătăcit, a spus mama și a strigat după băiat: Ne-ai putea arăta drumul spre Hotel Charleston?

– Merg într-acolo, doamnă. E în direcția aia.

Mi-a plăcut accentul lui din sud. Băiatul părea un copil bun. Avea pielea nespus de albă și părea de doisprezece ani. Părul foarte blond îi strălucea în lumina soarelui. Mi-a amintit de fiicele mele, al căror păr avea aceeași culoare și pe care le lăsasem la hotel, cu doamna Wolcott. Eram sigură că deja mă așteptau la ușă. Deși nu plecaser decât de două ore de acasă, și mie îmi era foarte dor de ele.

– Unde locuiești? l-a întrebat mama.

– Pe unde apuc, a răspuns el, întorcându-și fața spre soare. Dum-neavoastră? După accent, pareți să fiți din Virginia.

Mama i-a zâmbit. Îi plăcea mult când cineva îi recunoștea accentul nativ.

– Chiar așa. Am plecat de când eram copil, dar cred că încă mai vorbesc ca acolo. Acum locuim la New York. Am venit la Biserica Africană ca invitați ai pastorului Cox. Îl cunoști?

– Nu, doamnă.

Am continuat drumul în zgomotul pe care îl făcea roata ruptă.

– Ceremonia Sfintei Împărtășanii a fost minunată. Au venit mai bine de trei sute de oameni.

Băiatul s-a întors, zâmbind.

– Sunt sigur că ați fost singurii albi de acolo.

– Da, dar am fost întâmpinate cu mult entuziasm.

– Cândva, de mult, mama mă obliga să merg la biserică în fiecare duminică. A murit.

A scos o bucată de pâine din găleata de tablă pe care o avea la picioare, a mușcat din ea, iar apoi a pus-o înapoi, sub pătură.

– Mergi la școală? l-a întrebat mama.

– Nu, doamnă. La școală nu primesc copii ca mine.

– Mă îndoiesc de asta, a spus Georgy.

Mi-a atras atenția o mișcare ușoară sub pătura de pe patul din spatele căruței.

– Unde mergi? am întrebat.

Băiatul a arătat spre o clădire albă.

– La târg. Merg în fiecare duminică. Sâmbăta dau un ocol, iar duminica merg cu marfă proaspătă.

– Pe unde dai ocol?

– Peste tot, doamnă. Nu într-un loc anume. Rareori merg cu mâna goală.

Băiatul s-a îndreptat spre clădirea albă, cu porți înalte și negre, iar noi l-am urmat. Era un spațiu imens. Deasupra intrării atârna cu-vântul TÂRG, scris cu litere aurite, iar alături flutura un steag roșu.

– Hotelul e mai în față, pe dreapta, ne-a spus el arătând în depărtare.

– Ne-ai fost de mare ajutor, l-a laudat mama, după care el s-a dus către porțile de fier unde stătea un grăsan roșcovan, cu un baston de bambus în mână.

– Hei, băiete! i-a strigat bărbatul, bătând cu bastonul în lemnul căruței. Trebuia să vii prin spate cu astea, nu pe aici, fir-ar să fie!

– Trebuie să mă întorc acasă, la tata, a răspuns băiatul și, întorcându-se de pe locul pe care stătea, a tras pătura.

Dedesubt se aflau trei copii de culoare, de vârste diferite și foarte sumar îmbrăcați. Cel mai mare, cam de vreo nouă luni, o fetiță, s-a apucat de marginea căruței și s-a ridicat în picioare.

– Dumnezeule! am exclamat, neașteptându-mă să văd așa ceva.

Fetița și-a întins brațele spre mine, spunând ceva în limba universală a iubirii și a binelui. Am ridicat-o din căruță. Am strâns-o la piept și i-am simțit mirosul de bebeluș, amestecat cu cel de săpun, de lapte și de inocență. Era evident că cineva avusese multă grijă de ea.

Pe fundul căruței se mai aflau doi bebeluși. Unul dintre ei nu avea mai mult de câteva zile.

Băiatul i-a întins portarului o hârtie împăturită.

– Unde sunt mamele lor? l-am întrebat pe băiat, tremurând. Nu au nimic pe ei. Când au mâncat ultima dată?

Portarul a citit ce era scris pe hârtie și s-a apropiat de căruță.

– Numai fete? Trebuia să fie și un băiat.

– I l-am dus tatei, a răspuns băiatul.

Portarul s-a aplecat peste căruță și a ridicat un bebeluș.

– Asta e slăbănoagă.

Băiatul a ridicat din umeri.

– Am adus ce mi s-a spus. Cea mare a plâns aproape tot drumul. Am strâns fetița la piept, iar ea și-a așezat, cu gingășie, capul pe umărul meu.

Portarul i-a dat băiatului un teanc de bancnote pe care acesta le-a îndesat în buzunar, apoi a scuturat hăturile și s-a îndepărtat.

Bărbatul s-a apropiat de mine cu mâna întinsă.

– Nu am timp de menajamente. Dați-mi-o!

Am făcut un pas înapoi.

– Nu, domnule.

– Sunteți din Nord? Ce belea pe capul meu! Aveți o sută de dolari ca s-o cumpărați?

Am dus mâna la geanta pe care o aveam la încheietură.

– Vă scriu imediat un cec.

În timp ce căutam în geantă, portarul a profitat de ocazie și mi-a smuls copilul din brațe. Fetița a izbucnit într-un plâns puternic și a întins brațele înapoi spre mine. Portarul a dat-o mai departe altui bărbat, unul la fel de soios, care a plecat cu ea.

Am încercat să mergem după ei, dar portarul a închis porțile și ne-a strigat, de dincolo de grilaj:

– Femeilor nu le e permis să intre în piață. Comerțul de aici nu e pentru firi sensibile.

Îngrozită, cu o mână la gură și cu cealaltă încleștată în jurul barelor de fier, am privit cum copiii dispăreau într-o cameră ferită de ochii noștri. *Ce ființă vie ar fi putut rămâne lipsită de compasiune la auzul acelor plânsete?* Undeva, trei mame rămase fără fetițele lor sufereau crâncen.

M-am întors spre mama.

– Ieri am vizitat crema societății de aici. Trebuie să anunțăm pe cineva.

Mama se uita la mulțimea care se adunase.

– Pe cine? Aici e vorba de bani. Negustorii ăștia nu vor renunța niciodată la sclavie de bunăvoie. Singurul lucru pe care îl putem face este să votăm un președinte care să taie răul de la rădăcină.

Eram familiarizate cu ceea ce însemna sclavia, participaserăm la conferințele doctorului Cheever de la Cooper Institute, citiserăm *Coliba unchiului Tom* de câteva ori și chiar în acea dimineață

văzuserăm, în cotidianul *The Charleston Courier*, reclame la târgurile de sclavi. Totuși, nimic nu ne-ar fi putut pregăti pentru ceea ce tocmai se întâmplase.

Am privit cu mare atenție mulțimea care participa la târg. Încăperea avea tavanul jos, iar partea din spate se deschidea spre o curte în care se înălța o clădire de cărămidă. Dincolo de ferestrele zăbre-lite se vedeau fețe cu pielea închisă la culoare. Cel care conducea licitația era așezat pe o platformă de lemn și se lovea cu o nuielușă de piele peste cizme. În aer se simțea mirosul banilor. Cum stătea acolo și se trăgea de barba blondă, îmbrăcat în pantaloni cu pătrățele și purtând pe cap o pălărie ponosită, bărbatul acela avea aerul unui ticălos.

– Sunteți gata, domnilor? a întrebat el, ecoul vocii izbindu-i-se de zidurile de piatră.

Cei care doreau să participe la licitație erau strânși în jurul platformei. Unii dintre ei arătau ca niște domni adevărați, asemenea celor cu care ne întâlнисerăm la masă, la hotel. Purtau căciuli de blană de castor și aveau bărbile bine îngrijite. Cei mai mulți țineau într-o mână un trabuc, iar în cealaltă, catalogul cu marfa vie scoasă la vânzare.

Cei scoși la licitație aveau pielea mai mult sau mai puțin închisă la culoare și stăteau cu spatele la zid în timp ce erau examinați cu brutalitate. Lângă noi se strânseseră grupuri de copii și mame. Femeile erau îmbrăcate în rochii viu colorate și șorțuri albe și aveau capetele acoperite cu basmale albe. Copiii nu purtau nimic pe cap.

Ne-am lungit gâtul pentru a putea vedea în camera din față, unde bărbații puneau întrebări femeilor, le cereau să-și deschidă gura și le ridicau fustele, dezvelindu-le cele mai intime părți.

– Când eram copil, am văzut un târg ca ăsta la Richmond. Mulți stăpâni își vând propriii copii de culoare, ne-a spus mama.

– Iar noi trăim în secolul nouăsprezece, a zis Georgy.

– Diseară, fiecare tren care părăsește locul ăsta plin de cruzime va fi plin de sclavii ăștia nefericiți.

Georgy a luat-o de mână pe mama.

— Nu trebuie să fim complice și să acceptăm lucrurile astea doar pentru că așa e obiceiul. Doamna Wolcott îl cunoaște pe primar. Trebuie să vorbim cu el.

Mama l-a privit pe cel care conducea licitația.

— Mai mult ca sigur că și primarul își cumpără și își vinde sclavii tot aici. E legal. Nimănui nu îi va păsa de pledoaria noastră pentru libertate și mai mult ca sigur că ni se va spune să plecăm.

— Trebuie să facem ceva acum, am spus eu. Altfel, suntem complice.

— De acord cu tine, Mary, a zis și Georgy, dar cum să ne strecurăm pentru a interveni?

Portarul a scos la iveală doi băieți și o fetiță, aceasta din urmă, puțin mai mare decât ei. Fetița a rămas în picioare, cu brațele pe după umerii băieților, într-o poziție cuviincioasă, uitându-se circumspect către mulțime. Avea părul legat cu o basma albă, asemenea femeilor. Băieții priveau și ei, cu ochii plini de teamă.

Licitatorul i-a prezentat pe rând:

— Băieții: Scipio, zece ani, Clarence, doisprezece, și fata, Sukey, paisprezece. Fata e o gospodină bună, fără antecedente. Băieții sunt buni pentru munca la câmp.

De cealaltă parte a porții stătea o femeie cu un copilăș în brațe și cu altul agățat de fustă. Își ținea capul plecat și plângea, acoperindu-și fața cu o mână.

— Îi cunoști pe copiii? a întrebat-o, în șoaptă, mama.

— Cu toții sunt ai mei, i-a răspuns femeia ștergându-se la ochi și privind spre platformă. Cei de acolo, de pe platformă, domniță, sunt copiii mei.

Mama și-a strâns șalul în jurul ei.

— Doamne, Dumnezeule!

— Sunt băieții mei și fata mea, Sukey. Ea nu e sângele meu, dar eu am crescut-o. E un copil foarte bun. Băieții o iubesc mult.

Femeia și-a strâns copilul la piept și s-a uitat, speriată, în jur.

— Nu trebuie să-ți fie frică de noi, i-a spus mama.

— Știam că vor fi vânduți într-o zi, dar băieții mei sunt prea mici să rămână fără mama lor.

— Și soțul tău? am întrebat.

— A fost vândut acum câteva luni.

— Unde? a întrebat-o mama.

— Nu știu, domniță. Îmi e greu fără bătrânul meu, dar ce pot să fac? Nu-mi rămâne decât suferința.

Cumpărătorii începuseră să se înghesuie în jurul lui Sukey și al băieților.

— Dați-i jos rochia! striga unul.

— Trebuia să o fi controlat înainte, doar știi regulile, a zis licitatorul, după care i-a tras fetei rochia de pe ea și a apucat-o de bărbie. Zâmbește!

Fata s-a străduit să zâmbească.

— Ia uite ce groșițe are! Într-o zi ar putea fi atrăgătoare.

Licitatorul i-a ridicat jupa pentru a-i descoperi picioarele și gleznela, dar Sukey i-a tras-o din mână.

— Ce problemă are la ochi? a întrebat licitantul.

— Plânge. Nu are nimic, a răspuns licitatorul.

— Vinde fata separat, s-a auzit cineva. Dau șase sute pentru ea.

— Vândut, a zis licitatorul.

Frații fetei au cuprins-o strâns. Vânzătorul a smuls-o din strânsoarea lor, iar băieții au țipat și au început să dea cu pumnii în bărbat.

Printre gratii, Georgy i-a dat femeii o carte poștală în care pusese o monedă de douăzeci de dolari.

— Ia asta. Repede!

— O, nu, domniță.

Georgy a apropiat obiectul de mâna femeii.

— Ia-o, nu ne vede nimeni. Nu e mult, dar e tot ce avem la noi. Dacă poți veni la New York, vino la adresa de pe cartea poștală.

Femeia s-a uitat în jur, după care a strecurat darul în buzunarul de la șorț.

— Mulțumesc, domniță. Sunteți foarte drăguță. O să-l țin ascuns. Portarul s-a apropiat și i-a împins pe ea și pe cei doi copii.

— Mă cheamă Alice, a spus femeia întorcând capul, în timp ce bărbatul îi împingea pe toți trei sus, pe platformă.

— Nu cred că va fi vreodată liberă, ca să poată veni la Brevoort, a spus mama.

Eu am privit spre mulțime.

– E mai bine decât nimic.

Alice a urcat treptele cu pas ușor, ținându-și strâns copiii. Licitatorul a rostit obișnuitele fraze, propunând pentru Alice un preț separat de cel al micuților ei, după care s-a auzit ciocănelul.

– Vândut. O sută de dolari pentru James și Anthony, nouă sute pentru Alice.

Alice a căzut în genunchi în fața licitatorului, implorându-l să-i lase copiii.

Mama s-a întors, îngrozită, și a luat-o către hotel. Ne-am dus și noi după ea, cu gândul la suferința oamenilor acelor nenorociți. În spatele nostru se auzeau bocetele lui Alice. Durerea ei era de nesuportat.

O singură dată o mai văzusem așa pe mama. După ce murise tata, iar ea, rămasă singură cu opt copii, fusese nevoită să se mute la New York, în timp ce noi nu mai conteneam cu plânsul. Privirea pe care o avusese atunci – și o avea și acum – spunea: *Vom schimba situația asta îngrozitoare sau vom pieri străduindu-ne.*

Capitolul 2

Georgy

Brevoort, New York

aprilie 1861

Unchiul Edward m-a dus până în fața spitalului New York, o clădire imensă, care arăta ca un uriaș tort de nuntă făcut din piatră. După ce trăsura noastră își croise drum cu greu pe Broadway, printre oamenii speriați de iminența izbucnirii războiului, spitalul părea o oază de liniște.

Cu câteva ore mai devreme, ziua începuse ca oricare alta. Luașem micul dejun în sufrageria casei noastre din Brevoort Place nr. 8, o construcție de patru niveluri, care se afla în partea de est a Manhattanului, în timp ce sora mea îmi cosea tivul noii rochii de mătase neagră.

Îmbrăcată în haine de casă, mama stătea la masă, aproape de cămin, și îi spunea uneia dintre cele două servitoare unde să pună felurile de mâncare calde. În cameră se mai aflau încă două dintre surorile mele, Abby și Carry. Mary și Hatty erau plecate în vacanță, iar Eliza se afla la casa ei de la țară.

Abby, sora cea mai mare, stătea lângă mama, aplecată deasupra corespondenței.

Jane, următoarea ca vârstă, stătea ghemuită la picioarele mele, ocupată cu tivul rochiei. Pe covor erau răsturnate papiotele și acele

pe care le ținea în cutiuța ei neagră, cu flori. Jane avea nu mai puțin de zece nuanțe de ață albă.

Am mângâiat-o pe părul blond-roșcat, care îi unduia pe umeri și care mereu îmi amintea de *Venus* a lui Botticelli.

– Grăbește-te, Jane.

Ea și-a continuat lucrul.

– Nu te mișca, Georgy, te-aș putea răni.

Carry, sora noastră cea mai mică, în vârstă de douăzeci de ani, stătea și ea lângă mama, dar de cealaltă parte. Îl hrănea cu bucățele de gogoșă pe Pico, micul nostru câine alb.

– Lui Frank Bacon îi va plăcea rochia, a spus Carry.

Am mimat un gest de respingere.

– Nu mă interesează câtuși de puțin Frank Bacon.

Abby și-a ridicat privirea din scrisori.

– Refuzi un tânăr minunat, când altele duc lipsă.

– Mărită-te tu cu el.

Abby a roșit, iar eu am regretat imediat cele spuse.

Abigail avea treizeci și trei de ani și încetase de mult să mai aștepte ca vărul nostru, Theodore Winthrop, să o ceară de soție. Nici Jane, la cei treizeci și unu de ani, nu mai avea nici o așteptare. Toți претенdenții ei ori se căsătoriseră cu altele, ori intraseră în armată pentru a se pregăti de război, ori plecaseră în Europa. De aceea, toată lumea credea că Abby și Jane nu aveau să se mai căsătorească niciodată.

– Nu te va curta la nesfârșit, a mormăit Abby.

– Din pricina bărbii scurte, arată ca un rege italian.

S-a auzit soneria ușii de la intrare și credincioasa noastră Margaret s-a grăbit să răspundă. Am înghețat cu toatele la gândul că spațiul nostru sacru ar fi putut să fie invadat de un musafir matinal.

– La ora asta? a întrebat mama.

În câteva secunde și-a făcut apariția unchiul Edward, ținând în mână ziarul *New York Tribune*. Unchiul era mereu bine-venit. Toți cei care îl cunoșteau îi rosteau numele cu plăcere. Singurele lui defecte erau un pic de vanitate și gura cam slobodă. Era mereu zâmbitor, la fel cum fusese și tata, iar ochii lui albaștri erau plini de dragoste și bunăvoință. Se și îmbrăca la fel, cu sacouri elegante și pantaloni frumos croiți, care îi puneau în evidență gambele.

Mama l-a salutat cu o mișcare din cap.

– O, Edward, tu erai! Ia loc.

– Nu pot sta mult. Sunt în drum spre club. Ce știri! Afară e o situație infernală! Cum puteți fi atât de liniștite?

– Bea o ceașcă de ceai împreună cu noi. Jane a găsit zahăr din Haiti, obținut fără munca sclavilor.

– Ați auzit? ne-a întrebat unchiul, privindu-ne pe rând.

– Ce să auzim unchiule? a întrebat Carry, aplecându-se și riscând să-și înmoaie funda din păr în siropul pentru clătite.

– Știu că ați urmărit cu interes ceea ce se întâmplă în Carolina de Sud.

– Da, a spus Abby.

– Știrile din Charleston spun că...

– Unchiule, te rog, a continuat Abby.

– ...s-a tras în Fort Sumter.

– A început războiul! a izbucnit Carry.

– La orele patru și jumătate, înainte de răsăritul soarelui, aliații din Sud au tras în drapelul național. Maiorul Anderson se retrage de pe insulă. Locuitorii din Charleston s-au urcat pe acoperișuri și au sărbătorit.

Jane și-a strâns lucrurile și le-a pus înapoi în cutie.

– Deci Sudul se separă, într-adevăr. E atât de trist!

– Ce state vor mai rămâne în Uniune? a întrebat mama.

– Toate statele din Nord i-au trimis mesaje președintelui Lincoln pentru a-i oferi bani și oameni. Maryland și Kentucky încă nu au declarat nimic.

Mama s-a ridicat în picioare.

– Margaret, adu masa de mahon din camera mea și războiul de țesut. O să le punem în salonul din față. Va fi mare nevoie de bandaje.

Unchiul Edward s-a îndreptat spre holul din spate, care ducea la scările dinspre dormitor.

– Unde e fiul tău? E încă în pat la ora asta?

– Ce treabă ai cu Charlie? l-a întrebat mama.

– Poate că vrea să se înroleze. S-a deschis deja un centru pe Broadway. Sunt sigur că și frații Winthrop se vor alătura.

– Verii lui sunt oameni în toată firea, Edward. Charles are doar douăzeci și unu de ani. Vrei să-l încurajezi să facă asta pe unicul fiu al sârmanului tău frate?

Unchiul Edward a pus ziarul pe masă, iar Carry l-a apucat, grăbită.

– Se recrutează infirmiere la spital. Toată săptămâna s-a vorbit de asta.

– Duminica? Nu am mai auzit așa ceva.

– Suntem în război, mamă, a spus Abby.

M-am apropiat de unchiul Edward.

– Eu mă înscriu.

Lui Abby i-a căzut stiloul din mână.

– Dumnezeu, Georgy! Să fii infirmieră? Femeile din închisori vor fi scoase de acolo ca să facă asta. După zece zile de închisoare, ajung infirmiere la Bellevue.

– Asta e altceva, i-am răspuns. Doctorița Elizabeth Blackwell se va implica. Am citit în ziar. Pregătește o echipă de infirmiere.

– Nu are nici un sens, a zis Jane.

Mi-am scos mânușile și am încercat să nu mă uit către evantaiul cu mânere de fildeș, răsfirat ca o coadă de păun în cutia de sticlă pe care o făcuse mama. Ea lucrase asta ca semn de mulțumire pentru mine și tata, după o zi petrecută pe plajă.

M-am întors spre Carry.

– Totul este foarte bine organizat. Infirmierele vor fi supravegheate de un comitet format din medici de renume. Cine mă va opri? Nici una dintre voi nu e încă îmbrăcată.

Unchiul Edward m-a apucat de braț.

– Georgy, supravegherea răniților nu e o activitate pentru o tânără rafinată.

– Chiar nu mă interesează chestia cu rafinamentul, unchiule.

Abby s-a uitat la mama.

– Sigur se va îmbolnăvi de ceva.

– Am douăzeci și opt de ani. Îmi pot purta singură de grijă, mulțumesc. Și Eliza e infirmieră la Fishkill.

Mama a venit repede lângă mine și m-a mângâiat pe spate.

– Eliza bandajează localnicii și le dă medicamente. Aici e vorba de război, Georgy. Nu e mai bine să trecem împreună prin asta?

Am evitat să mă uit la fața mamei sau să-i întâlnesc privirea. Întotdeauna mă înduplecase cu blândețea ei. Jane Eliza Woolsey era un adversar inteligent, plin de grație și de bunăvoință.

– Există mai multe modalități prin care poți ajuta.

Am mângâiat-o pe obraz. Cum puteam să-i spun că aș fi înnebunit să rămân acasă, unde totul îmi amintea de tata, când toată lumea se pregătea de război?

– Nu voi sta deoparte, mamă.

Carry a ridicat ziarul.

– Aici scrie despre infirmiere specializate, iar tu nu ai nici o pregătire.

Mi-am pus boneta pe cap, roșind ușor, și mi-am strâns panglica de sub bărbie.

– Am văzut.

– Pentru a câștiga ravnitul bilet albastru, candidatele trebuie să se supună unei discipline ferme și să poarte uniforma albă de lucru, râse Carry, citind din ziar.

– Poate fi o provocare pentru cea pe care tata o numea „fiica lui cea nărăvașă”, râse Abby.

– Cu siguranță că trebuie să porți boneta franțuzească atunci când te vei prezenta în fața comitetului, a spus Jane. E indiciul unei firi nestatornice.

– Rămâi, draga mea, m-a îndemnat mama, jucându-se cu închizătoarea lanțișorului de aur pe care îl purta în amintirea tatei. Gândește-te ce mult s-ar bucura cei care nu mai sunt printre noi să știe că îi ajutam de acasă pe cei care luptă.

– Voi fi în siguranță, mamă.

– Nu te poți duce singură la spital, a spus Abby.

M-am îndreptat spre ușă.

– Pentru că sunt preferata lui, cu siguranță că, în drum spre club, unchiul Edward mă va duce până acolo. Nu-i așa, unchiule?

Unchiul Edward își ținea privirea în pământ și abia dacă a clătinat din cap.

– Tata nu ar fi fost de acord cu asta, a adăugat Carry.

Tata. M-am oprit și m-am întors spre ea.